

Sygn. akt I C 740/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Andrzej Kordowski
Protokolant:	Monika Chrzanowska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014 r. w Łomży

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko M. S., T. S.

o zapłatę

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 740/12

UZASADNIENIE

Powód J. J. w pozwie skierowanym przeciwko M. S. i T. S. wniósł o zasądzenie od każdego z pozwanych na jego rzecz kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia i obciążenie pozwanych kosztami procesu.

Z uzasadnienia pozwu wynika, iż pozwani zostali wyznaczeni pełnomocnikami z urzędu powoda do wniesienia skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku. Powód twierdził, iż w dniach 23 listopada 2012 r. i 26 listopada 2012 r. pozwani sporządzili opinie prawne o braku podstaw do wniesienia wymienionych wyżej skarg, które nie zawierały oświadczenia i wniosku w trybie art. 118 k.p.c., a nadto zostały złożone bez wiedzy powoda. Według powoda zachowanie pozwanych stanowi naruszenie zasad etyki wykonywania zawodu radcy prawnego, jako nierzetelnego i przepisów prawa powszechnie obowiązującego z uwagi na pozbycie go prawa do obrony. Powód wskazał, iż pozwani okazali brak szacunku dla niego.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. S. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu powoda w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 sierpnia 2012 r. sygn. akt I ACa 254/12, o czym niezwłocznie poinformował powoda. Pozwany podał, iż w dniu 15 listopada 2012 r. zapoznał się z aktami sprawy I ACa 254/12, zaś w dniu 22 listopada 2012 r. spotkał się osobiście z powodem w Areszcie Śledczym w W.. W trakcie rozmowy z powodem pozwany przedstawił swoją ocenę stanu prawnego i wyjaśnił powody, dla których nie widzi podstaw do wniesienia skargi. Powód uznał argumentację pozwanego za zasadną i zgodził się na sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi. Taką też opinię pozwany sporządził, informując o jej sporządzeniu Sąd Apelacyjny w Gdańsku, powoda i Okręgową Izbę Radców Prawnych w G.. Zdaniem pozwanego powierzone mu obowiązki pełnomocnika z urzędu

wykonał z zachowaniem zasad należytej staranności, pełną dbałością o interes klienta oraz zgodnie z przepisami prawa oraz zasadami etyki radcy prawnego. Natomiast zarzuty powoda co do sposobu wykonywania powierzonych mu obowiązków są całkowicie bezzasadne. Nadto powód nie przedstawia żadnych dowodów na potwierdzenie swojego stanowiska. Nie wykazał on też istnienia przesłanek uzasadniających żądanie zasądzenia zadośćuczynienia, a mianowicie nie wykazał, by pozwany dopuścił się względem niego czynu niedozwolonego, z którego powstałaby krzywda uzasadniająca zasądzenie zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany T. S. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż żądanie pozwu jest bezpodstawne i sprzeczne zarówno z przepisami prawa, jak też zasadami współżycia społecznego. Zdaniem pozwanego brak jest zarówno szkody, jak też adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniami pozwanego a jakimkolwiek uszczerbkiem majątkowym lub niemajątkowym po stronie powoda. Pozwany podniósł, iż działał jako pełnomocnik powoda na podstawie i w granicach obowiązujących przepisów prawa, a także w najlepiej pojętym interesie powoda jako klienta. Pozwany nie był zobowiązany do sporządzenia i wniesienia jakichkolwiek środków odwoławczych dla powoda jako klienta w przypadku, gdy było to niecelowe. Pozwany wskazał, iż w przedmiotowej sytuacji złożył opinię o niecelowości. Przed złożeniem tej opinii pozwany dołożył starań, aby spotkać się z pozwanym (zgodnie z uprzednim jego wyraźnym życzeniem w terminie dla niego dogodnym), jednak po przybyciu do Aresztu Śledczego powód nie wyraził zgody na widzenie z pozwanym. Z uwagi na powyższe, a w szczególności fakt, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości, pozwany wniósł jak w petitum pisma.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

W dniu 19 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt I ACa 254/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku wydał wyrok, którym oddalił apelację J. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 14 listopada 2011 r. sygn. akt I C 1242/09.

Na skutek wniosku J. J. z dnia 3 października 2012 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. sygn. akt I ACa 254/12 ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt I ACa 254/12.

Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. wyznaczyła pełnomocnikiem z urzędu dla J. J. w sprawie sygn. akt I ACa 254/12 radcę prawnego M. S.. M. S. o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu J. J. poinformował powoda pismem z dnia 14 listopada 2012 r.

W dniu 15 listopada 2012 r. M. S. zapoznał się z aktami sprawy o sygn. I ACa 254/12. Następnie w dniu 22 listopada 2012 r. spotkał się osobiście z J. J. w Areszcie Śledczym w W.. Pozwany przedstawił wówczas powodowi swoją ocenę stanu prawnego oraz wyjaśnił powody, dla których nie znalazł podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu. J. J. uznał argumentację pozwanego za zasadną i słuszną oraz zgodził się na sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi.

Po dokonaniu analizy stanu prawnego sprawy I ACa 254/12 w dniu 26 listopada 2012 r. M. S. sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt I ACa 254/12. O sporządzeniu tej opinii pismami z dnia 26 listopada 2012 r. pozwany poinformował Sąd Apelacyjny w Gdańsku, powoda i Okręgową Izbę Radców Prawnych w G., przesyłając w załączeniu odpisy sporządzonej opinii prawnej. Jednocześnie do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu J. J..

W związku ze złożeniem przez J. J. wniosku o zmianę pełnomocnika z urzędu, Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na ten wniosek, w piśmie z dnia 7 grudnia 2012 r. stwierdziła, iż radca prawny M. S. sporządził i przesłał do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku opinię o braku podstaw do wniesienia skargi – zgodnie z treścią art. 118 § 5 k.p.c. Zdaniem Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. opinia ta została sporządzona z zachowaniem zasad należytej

staranności. Dlatego też, w związku z treścią art. 118 § 6 k.p.c., nie zaistniały podstawy do wyznaczenia innego radcy prawnego jako pełnomocnika z urzędu J. J..

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt I ACa 254/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku przyznał radcy prawnemu M. S. zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

W dniu 13 września 2012 r. w sprawie sygn. akt V ACa 645/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku wydał wyrok, którym oddalił apelację J. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 11 maja 2012 r. sygn. akt I C 46/09.

Na skutek wniosku J. J. z dnia 20 września 2012 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 8 października 2012 r. sygn. akt V ACa 645/12 ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. wyznaczyła pełnomocnikiem z urzędu dla J. J. w sprawie sygn. akt V ACa 645/12 w postępowaniu kasacyjnym radcę prawnego T. S.. T. S. poinformował J. J., iż został wyznaczony jego pełnomocnikiem z urzędu.

W dniu 24 października 2012 r. T. S. zapoznał się z aktami sprawy o sygn. V ACa 645/12. Następnie w dniu 23 listopada 2012 r., w uwzględnieniu wcześniejszej prośby powoda o osobiste spotkanie się z nim i wstrzymanie się do tego czasu ze złożeniem skargi, udał się do Aresztu Śledczego w W. na spotkanie z J. J. umówione w dogodnym dla niego terminie. Powód nie wyraził jednak zgody na widzenie z pozwanym bez podania przyczyny, w związku z czym do spotkania tego nie doszło.

Po dokonaniu analizy stanu prawnego sprawy V ACa 645/12 w dniu 23 listopada 2012 r. T. S. sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie V ACa 645/12. O sporządzeniu tej opinii pozwany poinformował Sąd Apelacyjny w Gdańsku, powoda i Okręgową Izbę Radców Prawnych w G., przesyłając w załączeniu odpisy sporządzonej opinii prawnej. Jednocześnie do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu J. J.. Pozwany poinformował Sąd Apelacyjny w Gdańsku, iż przekroczenie wynikającego z art. 118 § 5 k.p.c. dwutygodniowego terminu na założenie opinii nastąpiło z przyczyn przez niego niezawinionych, a z powodu niewłaściwego zachowania J. J., który najpierw domagał się osobistego spotkania z pozwanym, a następnie odmówił udziału w tym spotkaniu, mimo stawienia się pozwanego w Areszcie Śledczym w W. w umówionym wcześniej dogodnym dla niego terminie.

W związku ze złożeniem przez J. J. wniosku o zmianę pełnomocnika z urzędu, Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na ten wniosek, w piśmie z dnia 7 grudnia 2012 r. stwierdziła, iż radca prawny T. S. sporządził i przesłał do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej – zgodnie z treścią art. 118 § 5 k.p.c. Zdaniem Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. opinia ta została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. Dlatego też, w związku z treścią art. 118 § 6 k.p.c., nie zaistniały podstawy do wyznaczenia innego radcy prawnego jako pełnomocnika z urzędu J. J..

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2013 r. sygn. akt V ACa 645/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku przyznał radcy prawnemu T. S. wynagrodzenie za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: kserokopie pism (...) w G. (k. 66, 109), kserokopie odpisów postanowień Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (k. 67, 110), kserokopia pisma pozwanego M. S. do powoda z 14 listopada 2012 r. (k. 68), kserokopia wyroku wraz z uzasadnieniem w sprawie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o sygn. I ACa 254/12 (k. 69-80), kserokopia uzasadnienia w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygn. I C1242/09 (k. 81-89), kserokopia protokołu rozprawy z dnia 10 grudnia 2010 r. i pism powoda w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygn. I C 1242/09 (k. 90-99), kserokopia opinii prawnej z dnia 26 listopada 2012 r. (k. 100-106), kserokopia pisma pozwanego M. S. do powoda z 26 listopada 2012 r. (k. 107), kserokopia pisma pozwanego M. S. do (...) w G. (k. 108), akta sprawy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o sygn. V ACa 645/12, akta sprawy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o sygn. I ACa 254/12.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie wymienione powyżej dowody w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach tej sprawy, jak i w aktach spraw do niej dołączonych zasługują na walor wiarygodności. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności tych dokumentów, a ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Dlatego też Sąd oparł się na nich, czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie. Sąd uwzględnił również niezakwestionowane przez powoda twierdzenia pozwanych.

Powód domagał się zasądzenia od każdego z pozwanych kwot po 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia, zarzucając pozwanym niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa i nierzetelne wykonanie swych obowiązków w związku ze sporządzaniem opinii prawnych oraz naruszenie zasad etyki wykonywania zawodu radcy prawnego, a także pozbawienie go prawa do obrony i okazanie mu braku szacunku.

Podstawy prawnej roszczeń powoda należy upatrywać w treści art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten został umieszczony wśród przepisów księgi trzeciej (...) tytułu VI „Czyny niedozwolone” kodeksu cywilnego. Ogólnymi przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych są: zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek naprawienia szkody, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy między tym zdarzeniem a ewentualną szkodą.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy zaistniały przesłanki odpowiedzialności pozwanych.

W myśl art. 23 i 24 k.c. każdej osobie fizycznej służy ochrona jej dóbr osobistych. Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Naruszenia dobra osobistego rozumianego jako prawa podmiotowego osoby fizycznej dopuszcza się każdy, kto w takie dobro chronione konkretną normą prawa lub zasadami współżycia społecznego godzi w sposób bezprawny. Z przepisu art. 24 k.c. wynika domniemanie bezprawności, a zatem na pokrzywdzonym ciąży jedynie obowiązek wykazania naruszenia bądź zagrożenia konkretnego dobra osobistego, zaś sprawca by uwolnić się od odpowiedzialności musi wykazać okoliczności wyłączające bezprawność swojego zachowania. Musi zatem wykazać, że jego zachowanie mieściło się w ramach obowiązującego porządku prawnego oraz zasad współżycia społecznego.

Powód zarzucił naruszenie i nierzetelne wykonanie przez pozwanych obowiązków radcy prawnego, w tym naruszenie zasad etyki. Dokonując oceny należytego wykonania obowiązków przez pozwanych, Sąd miał na względzie ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 nr 10, poz. 65 ze zm.) oraz uchwalony przez Krajową Izbę Radców Prawnych Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Wykonywanie zawodu radcy prawnego polega na świadczeniu pomocy prawnej (art. 4 ust. ustawy o radcach prawnych). W myśl natomiast art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny jest niezależny przy wykonywaniu zawodu. Ustęp 2 powyższego artykułu stanowi, iż radca prawny jest obowiązany kierować się prawem.

W ocenie Sądu pozwani zachowali należyłą staranność, reprezentując powoda. Działali oni zgodnie z prawem i zasadami etyki wykonywania zawodu radcy prawnego.

Jak wynika z dokumentów zebranych w aktach tej sprawy (k. 66-110), jak i w aktach sprawy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o sygn. I ACa 254/12 pozwany radca prawny M. S. został wyznaczony pełnomocnikiem z urzędu J. J. w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 czerwca 2012 r. w sprawie I ACa 254/12. Pozwany M. S. o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu poinformował powoda pismem z dnia 14 listopada 2012 r. M. S. w dniu 15 listopada 2012 r. zapoznał się z aktami sprawy I ACa

254/12, w tym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 czerwca 2012 r. z uzasadnieniem. Następnie w dniu 22 listopada 2012 r. spotkał się osobiście z J. J. w Areszcie Śledczym w W. i przedstawił mu swoją ocenę stanu prawnego oraz powody, dla których nie znalazł podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Zgodnie z twierdzeniami pozwanego, J. J. zgodził się wówczas na sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi. Po przeanalizowaniu stanu prawnego sprawy w dniu 26 listopada 2012 r. radca prawny M. S. sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt I ACa 254/12. Opinię tę pozwany złożył w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku oraz przesłał powodowi, a także Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G.. Sąd Apelacyjny w Gdańsku na wniosek pozwanego radcy prawnego przyznał mu postanowieniem z dnia 17 grudnia 2012 r. zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na wniosek J. J. o zmianę pełnomocnika z urzędu, w piśmie z dnia 7 grudnia 2012 r. odmówiła jego uwzględnienia, stwierdzając, iż radca prawny M. S. sporządził i przesłał do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku opinię o braku podstaw do wniesienia skargi – zgodnie z treścią art. 118 § 5 k.p.c., a opinia ta została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności.

Jeśli chodzi natomiast o pozwanego T. S., z dokumentów zebranych w aktach sprawy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku V ACa 645/12 wynika, iż został on wyznaczony pełnomocnikiem z urzędu J. J. w sprawie V ACa 645/12 w postępowaniu kasacyjnym. Pozwany T. S. o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu poinformował powoda. T. S. w dniu 24 października 2012 r. zapoznał się z aktami sprawy V ACa 645/12, w tym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 września 2012 r. z uzasadnieniem. Zgodnie z twierdzeniami pozwanego w dniu 23 listopada 2012 r., w uwzględnieniu wcześniejszej prośby J. J., pozwany udał się do Aresztu Śledczego w W. celem osobistego spotkania się z powodem. J. z uwagi na to, iż powód nie wyraził zgody na widzenie z pozwanym bez podania przyczyny, do spotkania tego nie doszło. Po przeanalizowaniu stanu prawnego sprawy w dniu 23 listopada 2012 r. radca prawny T. S. sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sygn. akt V ACa 645/12. Opinię tę pozwany złożył w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku oraz przesłał powodowi, a także Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G.. Sąd Apelacyjny w Gdańsku na wniosek pozwanego radcy prawnego przyznał mu postanowieniem z dnia 22 stycznia 2013 r. sygn. akt V ACa 645/12 wynagrodzenie za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na wniosek J. J. o zmianę pełnomocnika z urzędu, w piśmie z dnia 7 grudnia 2012 r. odmówiła jego uwzględnienia, stwierdzając, iż radca prawny T. S. sporządził i przesłał do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku opinię o braku podstaw do wniesienia skargi – zgodnie z treścią art. 118 § 5 k.p.c., a opinia ta została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności.

Nie można czynić zarzutu pozwanemu T. S. z tego powodu, iż przed sporządzeniem opinii nie spotkał się osobiście z powodem. Jak wynika bowiem z niekwestionowanych przez powoda twierdzeń pozwanego do spotkania tego nie doszło z przyczyn przez niego niezawinionych, a z powodu niewłaściwego zachowania J. J., który najpierw domagał się osobistego spotkania z pozwanym, a następnie odmówił udziału w tym spotkaniu bez podania przyczyny, mimo stawienia się pozwanego w Areszcie Śledczym w W. w umówionym wcześniej dogodnym dla niego terminie. Przyznając rację pozwanemu, należy stwierdzić, iż żadne przepisy regulujące działalność radców prawnych, jak również żadne normy o charakterze moralno - etycznym nie obligują pełnomocnika do każdorazowego podejmowania prób osobistego kontaktu z reprezentowaną przez siebie stroną. Kontakt taki pozostaje w szczególności zbędny, gdy istotną do rozstrzygnięcia kwestią jest kwestia o charakterze wyłącznie prawnym, co odnosi się do skargi kasacyjnej (podobnie odnośnie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia). W niniejszej sprawie nie zachodziła potrzeba omówienia przez pozwanego z powodem sprawy, gdyż po wyroku Sądu drugiej instancji to do profesjonalnego pełnomocnika należała ocena czy wnieść skargę kasacyjną. Nie zachodziły natomiast podstawy do zgłoszenia nowych wniosków dowodowych lub poczynienia ustaleń faktycznych. Należy zatem stwierdzić, iż wystarczającym było przesłanie powodowi przez pozwanego odpisu opinii, nie zachodziła natomiast potrzeba osobistego z nim kontaktu. Jakkolwiek pozwany podjął działania, by w uwzględnieniu prośby powoda, spotkać się z nim osobiście, nie doszło do tego z przyczyn leżących wyłącznie po stronie powoda.

Należy stwierdzić, iż pozwani M. S. i T. S., zgodnie z zasadami niezależności radcy prawnego i odpowiedzialności za treść zredagowanych przez nich pism procesowych, mieli pełne prawo do odmowy wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi kasacyjnej, nie znajdując ku temu podstaw prawnych. Pozwani rzetelnie wypełnili swoje obowiązki, a mianowicie zapoznali się z aktami sprawy, po czym sporządzili opinie prawne o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi kasacyjnej. W wypełnieniu obowiązku wynikającego z art. 118 § 5 k.p.c., o sporządzeniu tych skarg pozwani zawiadomili powoda i Sąd Apelacyjny w Gdańsku, przesyłając im odpisy tych skarg. Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie stwierdził przy tym, by opinie zostały sporządzone przez pozwanych z naruszeniem zasad należytej staranności, w związku z czym nie zachodziła określona w art. 118 § 6 k.p.c. podstawa do wyznaczenia przez okręgową izbę radców prawnych innego radcy prawnego.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, iż pozwani prawidłowo wykonali swoje obowiązki pełnomocników z urzędu. Powód nie wykazał żadnego zaniechania po stronie pozwanych, które skutkowałoby wadliwym, niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem. Należy podkreślić, iż powód nie zgłosił merytorycznych zastrzeżeń do wydanych opinii o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi kasacyjnej. Wbrew twierdzeniom powoda, nie został on pozbawiony prawa do obrony. Przede wszystkim powód nie został pozbawiony możliwości dochodzenia roszczeń i poddania kontroli instancyjnej wydanych orzeczeń, ponieważ jego sprawy zostały rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Gdańsku i Sąd Okręgowy Słupsku, a następnie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Pozwani sporządzili natomiast opinie o braku podstaw do wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia, jakimi są skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skarga kasacyjna.

Powód nie wykazał, aby jakiegokolwiek działania pozwanych naruszyły jego dobra osobiste, a zwłaszcza, aby pozwani okazali mu brak szacunku i traktowali go lekceważąco. Twierdzenia powoda są gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami. Wbrew stanowisku powoda, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym twierdzeń pozwanych i dokumentów, wynika, iż pozwani z należytą starannością zajęli się sprawą powoda, a ich zachowanie w żaden sposób nie naruszyło jego dóbr osobistych, a zwłaszcza godności.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób zarzucić pozwanym bezprawności zachowania jako pełnomocnikom powoda ustanowionym z urzędu. Powód nie wykazał zaistnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanych z tytułu naruszenia dóbr osobistych, a także na jakiegokolwiek innej podstawie prawnej.

Pokreślić trzeba, iż postawa powoda w niniejszym postępowaniu była wyjątkowo bierna i ograniczała się do przedstawienia swoich twierdzeń w pozwie. W toku procesu powód zajął stanowisko jedynie w pismach z dnia 1 sierpnia 2013 r. (k. 116) i 17 października 2013 r. (k. 143), wskazując, iż „podstawa prawna, faktyczna i materiał dowodowy powództwa umożliwia merytoryczne jego uznanie”. Następnie w odpowiedzi na wezwanie Sądu z dnia 10 lutego 2014 r. do złożenia wniosków dowodowych, powód w piśmie z dnia 18 lutego 2014 r. (k. 162) oświadczył, iż nie zgłasza żadnych wniosków dowodowych i podtrzymuje swoje stanowisko, jak w pozwie.

Takim zachowaniem powód uchybił nie tylko art. 6 k.c., w myśl którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, ale również przepis kodeksu postępowania cywilnego, które wzmacniając kontradyktoryjny charakter procesu, zobowiązują strony do aktywnego udziału w procesie. Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Rozprawa odbywa się w ten sposób, że po wywołaniu sprawy strony - najpierw powód, a potem pozwany - zgłaszają ustnie swe żądania i wnioski oraz przedstawiają twierdzenia i dowody na ich poparcie. Strony mogą ponadto wskazywać podstawy prawne swych żądań i wniosków. Każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 1 i 2 k.p.c.). Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zd. 1 k.p.c.). Natomiast z art. 233 k.p.c. wynika, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać

odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu.

Niewątpliwie powód J. J. nie sprostął zadaniom wynikającym z powyższych przepisów. Jego twierdzenia zaprezentowane w pozwie są gołosłowne i nie poparte żadnym materiałem dowodowym. Skoro powód nie wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku udowodnienia faktów, stanowiących podstawę jego roszczeń, Sąd nie uznał za stosowne - zwłaszcza w systemie procesu kontradyktoryjnego, podejmowanie w tym względzie działań z urzędu.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. powództwo oddalił.